

Моїй суперниці

Ганна Черінь

Нас двоє, він один. Дарма, що інших досить,
Лиш одного його з нас кожна хоче.
Ніхто не вступиться і ласки не попросить —
Війна чуттів, таємна і тривожна.

В душі я думаю, що ти від мене краща:
Молодша, чорні очі, вища зростом...
Але признатись в тім — була б пропаща!
Подумати — одне, сказати ж — не так просто...

Далеко ти. . . далеко, в іншому місті —
А ми з ним разом, майже що сусіди.
Ти шлеш свої в листах до нього вісті,
А я свої ділю з ним радощі і біди.

І поки лист до тебе у дорозі,
Про те, що іспит провалився, чи мати хвора, —
Я знаю вже про все — й зараджую по змозі...
Твоє "сьогодні" вже для мене "вчора".

Коли згасає день багряним блиском,
Мов оксамитна тінь підходить ніч,
Далеко ти... А я так ніжно-близько....
І ти сама. А я — з ним віч-на-віч.

Я переможець, і про ці вечірні стрічі
Ти ж певно не дізнаєшся з листа!
Пиши йому, пиши на день хоч тричі,
Але цілую я його в уста!

Але, на жаль, в душі моїй неспокій:
Між нами суперечок водоспад...
Ти щасливіша: він не знає поки
Твоїх великих і дрібненьких вад!

І хто з нас переможець, я не знаю.
І заздрю я, що так далеко ти,

Що віддаль вас і ділить, і єднає,
Що можеш ти писать йому листи...

Ніколи я тобі не стану рівна,
Бо я йому буденна і проста,
А ти — немов далека та царівна,
Зоря його, омріяна мета.